

Буенъ вѣтръ веч' не вѣе,
Ясно слънце люто грѣе;
Пекъ голѣмъ е по полето,
Ей, че влада жарко лѣто.

Вредомъ природа дарена
Съ разни цвѣтя украсена,
Тя раздава изобилно
Всички плодове на пълно.

Всѣка трѣва, всѣка билка
Е у своята прилика;
Полята се зеленѣятъ
По тѣхъ стада храна търсятъ.

Зелена Стара Планина,
Онази древня родина,
Какъ е гордо възвишена,
Съ приятность е надарена.

Сѣчаститѣ ѝ дресеса
Що се издигатъ до небеса,
Съ хладни сѣнки я покриватъ,
Мирний пѣтникъ призоваватъ.

Пространитѣ ѝ клонове
Съ високи, стари джбове,
Какъ сж надалечъ прострѣни
Съ тихъ вѣтръ прохладени.

Тамъ се гордо, ахъ, расхожда
И съ приятность се наслажда
Левъ планински, левъ балканский
Кой прѣдставя родъ юнашкий!

Неговата златна грива
По рамена се развива;